

Lessus eller klage-skrifft. Widh den ehreborne, gudhfruchtige och myckit dy...

Forzelius, Nicolaus Laurentii,

82 Aa 13/2 Johansdotter

National Library
of Sweden

Lessus eller Klage: Skrifft:

Widh

Den Ehreborne/ Gudhfruchtige och myckit Dygdessamma Matronæ,

Hust. ANNÆ JOHANS Datters/

Fordom Sahl: Herr JOHANNIS WALSTENIJ,

Kyrckioherdes i Voimjoki/ Kär-älskelige Huus-äbras och sedermera
effterlätna Enkias/ Jordefärd:

Hwilken i Hexanoni Gudeligen och sachtwodeligen affsonnade/ den 13. Januarij Anno 1674. och til sit Hvilorum
i Voimjoki Kyrckia/ den 8 Martij nästföljande/ med anseentligh Liff-Proccs beledsagades.

Philip. 3. 20.

Men wår omgångelse är J
Himmelen/ tådan wij och wen-
ta Frelseren HERAN Jesum
Christum: Hwilken wår skro-
pliga lekamen skal förklara: etc.

Apoc. 14: 13.

och iagh hörde ena Röst aff
Himmelen/ säya til migh: skrif!
Salige äbro the döda som i Her-
ronom döo här effter/ ja/ Anden
säger: at the skola hwila sigh i-
från sit arbete: ty deras gernin-
gar följa dem effter.

Widh fringlybände ähr fordome wårt Liff hafwa luktat/
Med gräs-grästade Wåhr Jorsfäderna forna beteknat/
Then / medh kiöld och frost/ medh storm/ Krop-rustande wäder/
Kommer då som först/ när foglen qwittrande qwäder;
Fast den ljuflige Sool stundom rätt lustiga dagar
Skynkar aff Himmels Stool; doch regnet dufkande lagar.
Den kallachtige Wåhr/ medh tön och rustande dimba
Jämtt tiöck mulin står/ döden wil bräckliga nimma.
Mallig ställer och in wårtens Liffgiftwande Sommar/
Som medh sägring sin/ thet nampnet af alla bekommer.
O Hurutäcker han är/ Kärälskat/ långtat af alla/
Men strax medh beswär/ förwärlas i lufftena falla:
Dunder/ blirt vthi skyn strax blirt medh stormande iling/
Diuren i dälberna sin och Foglarna stoppas i skyning.
Föllier så där näst sijd hösten/ nätterna falla/
Dimbiger alt som måst/ ljufligt Sooldagarna falla.
Wijnade löf aff topp då rustande rotna i Jorden/
Foglar skondas i lopp til söder/ lembnande norden;
Brummande wintren fall/ tå finnes i wrær/ i snugor/
Gömande lillior all/ sampt träsliga Jolk vthi stugor.
Märkiom och achtom/ först när wå til werldene födde/
Sorgeligh är wår röst/ wå blot/ baar/ nakne bemödde;
Medh grät-ynckliga klagh wår lesnad af ärla begynnes/
Fort sedan allan dagh/ sådant medh täderna finnes.
När som wå taga til/ på Sommar imartene bara/
Kommer blåster och il/ sampt nioln för Solene klara.
Som wå lustige gå/ och fruchtom minstone wända/
Faller och Hagel på/ döden wil nämstone stånda/
Orckande säger til/ det han of af wärldens nopa
Rätt trugh-tringande wil; det hielper en yngstone ropa.
Om wå hinna til höst/ och när til mognada komma;
Nyppa sigh hosta i bröst/ wintren wå treesota råhma.
Andat blir wårt Liff/ wår kropp han lägges i Jorden/
Döden han hörer kuff; men hwen kan stramma medh orden?
Såsom i dåhidigo rast/ en skonar mognade blommer/
Bihan hwart medh en hast/ tå kan säjade komma/
Dämpande lägger kull alt hwad för äggene tittar/
Jämtt Döden ohull/ båd' vng' och gambla han hittar.
Håstigt stormar han an/ medh iustande pylar i hierta,
Wiß och snäll å hand/ här hielper en ynckliga smårta.
Stoda den älder; Croon/ som lesiwande långtade båren/
En haar döden skoon' här achtar tung vthaff ähren.
Wåren/ Sommar och höst/ haf ver hon måst skoda med alla;
Hiertat koles i bröst vthaff äldren i lengdene falla.
Wijnadt är det gräs/ som frucht baar forno behagligt;

A det strudande nås/ måst fächta medh onstone dagligt.
Barn hafwer hon fast kär/ vpsödt vthi Christliga seder/
Sombliga högt sattår och wål framkomne til heder.
Den fast dygdige Croon här satna medh önsko nu många/
Fattigas hielp och mohn: Hwar kunde de laka bekomma?
Såledz måst' vthur huus hon saknas skadliga borta/
För ther hon alt som liuus/ klart-lyst i täderna korta.
Medh gladlynto gemöth hon gambla och vnga bemötte/
Uldrigh et ord framsköth/ som/ snart sagt/ blöddiga sidte.
Höggh ware sigh sampt lågh/ riss' eller fattiga/ bräckligh/
Grennt them hon en på säg/ men stälte fram ordena täcklig:
Uttudh hittes i rum sit i Gudz huus/ Christliga Kyrckiar/
En war tytt en stum/ men jämtt på Psalmer hon yrckiar.
Hörer barnen kär/ som sorgen nämstone hinner/
Sörter måttligt här! sigh hon vpp vthi Himbla besinner/
I stoor frögd och roo/ nu i den Gudz ewiga lusten/
Ther medh i sampt tå boo/ sidst effter gråtande pusten.
Fårar stryker af all/ af rinnande kinder och ögom!
Frå är sooth från fall/ siälen från brinnande sögom.
Wårta hon en wil mehr och lesiw' å Jorden i låsivor/
Fast än finge hon här all wärldens dyrbare håsivor.
Angslan lindrer och här/ tencker på trösliga orden:
Christus wår sorg bår/ til thes wå lägges i Jorden.

Querela superstitum.

Aonides mæstum Musæ nunc fingite Carmen,
Atq; piæ tristis in fletum solvite voces,
Lucifonâq; chely lacrimate frequenter ad auras!
Occidit heu! Matrona probo de sanguine creta;
Pauperie pressos aluit quæ tempore duro,
Claraq; ad omne decus fulsit velut ignea gemma.
Vos, queis dum vixit divisit munera larga,
Fundite nunc lacrymas! quoniam sua lumina clausit
Æternam in requiem, mortis post fata superstes.
Summo juncta Deo est; resonat licet undiq; luctus,
Quod periit sacri magnum decus atq; Corona
Cœtus, qui pietatis amans fert munera templis.

Refutatio B. defunctæ.

Aonides teneros nè sic corrumpite ocellos
Luctu, sed potiùs lætum huc conducite Carmen;
Nam mea mors haud mors dicenda, sed ipse triumphus.
Serto justitiæ Christi redimita triumpho,
Picti sideribus cernoq; palatia cœli.
Gaudia Lingua nequit stellantis pingere Olympi,
Quæ mihi Jova dedit. Nunc impie munde valetio!

Enfaldeligen sammanfattat

NICOLAO FORZELIO W-Both.

260

